

[Knud Jespersen]

Den eksisterende lov om radio- og fjernsynsvirksomhed er et nogenlunde godt udgangspunkt, idet § 7 skulle kunne dække de krav, man måtte have til en statsradio i et kapitalistisk land med borgerligt demokrati. Men administrationen af denne lov er ikke god nok. Det skyldes først og fremmest, at et borgerligt flertal i radiatorådet kan bestemme, om loven er overholdt, og med de dårligt skjulte trusler, visse af de omtalte borgerlige politikere fremkommer med, betyder dette, at de svageste medarbejdere laver selvcensur, ligesom de borgerlige journalister frit kan boltre sig. Også i den forbindelse synes jeg det er værd at erindre Helsingforsaftalen. I overensstemmelse med denne aftale må vi dæmme op for den tiltagende højredrejning eller formindske virkningen af den. Det kan gøres ved at give større indflydelse til fagbevægelsen og andre folkelige organisationer.

Jeg er derimod meget enig i tankerne om et udbredt nordisk samarbejde, også med et mere formaliseret nordisk sendenet. Det er en absolut god idé, og jeg forstår meget vel, at hr. Ninn-Hansen gerne vil lave den om til, at det skulle være et privat konsortium, der skulle ligge og bestemme på tværs af de ting — altså også en slags monopol, selv om man påstod, det var et brud på monopolen.

I den forbindelse har jeg lyst til at fremhæve, at svenskernes udsendelser — det gælder både i radio og tv — er bedre, er dristigere, er mere frisindede og meget mere alsidige end de danske udsendelser. Det virker nogle gange som dag og nat, når man sammenholder den måde, hvorpå man videregiver en nyhed i Danmark, hvor man blander kommentaren sammen med nyheden eller omvendt, og i Sverige, hvor man har det delt op i ganske bestemte afgrænsninger.

I 1957 faldt en højesteretsdom, som fastslog den selvfølghed, at radioen ikke måtte tilsidesætte et politisk parti ved sine almindelige politiske udsendelser. Men det gør både radioen og fjernsynet. I 1974, hvor vi i en periode næsten med Jakobsens lyttestind fulgte radio og tv, viser det sig, at vi fra den 31. marts til den 2. oktober ikke på noget tidspunkt var repræsenteret i en eneste udsendelse. Det må sikkert have frydet det Jakobsenske hjerte, at vi var sådan forfordelt. I indeværende folketingsssamling har

DKP fremsat 16 forslag til lov eller folketingsbeslutning. Mens så godt som alle andre partier får deres forslag omtalt ved fremsættelsen, har mindre end halvdelen af vore forslag været nævnt med ét eneste ord i radio og fjernsyn. Vi har lov til at deltage i radiotingets debatter og gør det også, men her er emnet jo bestemt på forhånd, og det har vi ingen særlig indflydelse på.

Man kunne så endda bære over med disse ting, hvis vi i øvrigt blev flittigt citeret fra folketinget, men det gør vi jo heller ikke. Selv når vi har vore egne forslag på dagsordenen, bliver de ikke altid nævnt. Vi har tidligere foreslået, at hvert parti burde have et kvarter pr. uge i radio og tv, som det frit kunne disponere over, og det er et krav, som vi anser det for rimeligt at gennemføre. En sådan dispositionsret ville også betyde, at løgn, fordrejelser, fortællelser og disse forkalkede forsøg på at fremstille radioen som venstreorienteret ubetinget ville falde til jorden.

Ministeren havde ud over dette i sin redegørelse et større afsnit om decentralisering. Det har vi principielt ikke noget at indvende imod. Desværre har provinstjenesten udviklet sig til et af de dårligste områder i Danmarks radio, og som provinschef Gerhard Nielsen udtrykte det:

„Vi tæller kun de lyse timer“.

Det er næppe forbrugernes lyse timer, men derimod det, at man ikke er udsat for på den ene eller anden måde at blive ramt af aktive lytteres kritik.

Den lokale radio- og fjernsynsvirksomhed i særdeleshed og en decentralisering i almindelighed kan, så længe der er radio- og tv-monopol, ikke indebære den store fare, men i tilfælde af monopolens ophævelse vil private interesser vel især sætte ind i dette område. Jeg ved meget vel, at de små provinsblade piber over konkurrencen, men det kan jeg nu ikke se rimeligheden af i den forbindelse.

Ministeren sagde også, at det er af væsentlig kulturpolitisk betydning at øge befolkningens muligheder for selv at kunne komme til udtryk ved hjælp af billed- og lydmedierne. Radioens båndværksted har givet så gode resultater, at tanken også bør smitte af på tv, og der bør oprettes båndværksteder overalt i landet i de forskellige regionalradioer.